

Arrest

nr. 174 777 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 24 augustus 2015 een asielaanvraag in. Verzoekers vingerafdrukken werden op 5 augustus 2015 in Griekenland genomen.

1.2. Op 26 april 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 13 mei 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/08/2014

Overdracht CGVS: 15/12/2014

U werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 22 februari 2016. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Sofian Bouzoubaa, vervanger van Meester Annick Hendrickx, was op het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soenniet van Arabische afkomst bent, en op 22 december 1970 in Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren. U groeide op in het ouderlijke huis in Raghiba Khatoum, Adhamiyah. U liep school tot het derde middelbaar en volbracht vervolgens uw militaire dienst. Nadien werkte u aan carrosserieën van wagens. Vanaf 2000 liet u een werknemer uw zaak uitbaten. In 2000 huwde u met Ban K., met wie u ondertussen drie kinderen heeft: Shams, Abderrahman, en Antiba. Nog hetzelfde jaar huwde u met Maysaa S. A., met wie u ondertussen drie kinderen heeft, Roiaa, Taha, en Ahmed. Omstreeks 2006 of 2007 verhuisde u naar een eigen appartement in Raghiba Khatoum. In 2011 of 2012 scheidde u van uw eerste echtgenote.

In 2004 regelde uw broer Hussein, zelf ambtenaar bij het ministerie, u een aanstelling als officier van de bewakingsdienst (F.P.S.) van het ministerie van waterbronnen ('Istihlaal al-Irradi). U kreeg het bevel over een groep van 35 à 36 bewakers.

In het najaar van 2006 werd uw dienstwagen 's nachts bij uw woning onder vuur genomen. U ontdekte de schade toen u 's anderendaags de wagen wou nemen. U vermoedt dat de onbekende daders de wagen onder vuur namen omdat het een overheidsvoertuig was en u bij de overheid werkte. U besteedde verder weinig aandacht aan het voorval en zette uw werkzaamheden verder. Twee maanden later nam u een familielid in dienst als persoonlijke bodyguard.

Op 5 maart 2007 reed u met uw dienstwagen naar Amriya om er brandstof op te halen. Op de terugweg naar het ministerie zag u hoe een Opel Cadet u in de tegengestelde richting tegemoet kwam. Voor u het besepte werd uw wagen beschoten en raakte u gewond. De onbekende daders losten minstens vijftien schoten, waarbij u tweemaal geraakt werd. Eén van de kogels raakte u in de bovenarm, een andere trof u in de borst. De andere twee inzittenden in uw wagen bleven ongedeerd. U werd naar het Yarmouk-hospitaal overgebracht en werd er tweemaal geopereerd. Uw longen waren geraakt en werden deels weggenomen. Ongeveer tweeënhalf maanden later werd u uit het hospitaal ontslagen. Uw zus Amenia, een advocate, deed bij de rechtbank van Adhamiyah aangifte van de aanslag. Nadien hielp ze u de gerechtelijke procedure te doorlopen, hoewel dit tot geen enkel resultaat leidde.

In dezelfde periode werd uw broer Hussein door onbekenden neergeschoten in zijn winkel voor siervissen. U vermoedt dat het Mehdi-leger achter de aanslag zat. Ook Hussein werd naar het Yarmouk-ziekenhuis overgebracht. Op een gegeven moment werden hij en uw broer Adnan in het hospitaal gearresteerd door onbekenden, vermoedelijk militieleden van het Mehdi-leger. Ze brachten de twee in een legervoertuig naar de gevangenis van de Amn Al Amm ('Algemene Veiligheidsdienst') in al-Qanaat, Bagdad. Uw zus Amenia ontdekte waar ze werden vastgehouden en beriep zich op haar netwerk om uw broers vrij te krijgen, iets waar ze tweeënhalf maanden later in slaagde. Na zijn vrijlating verhuisde Hussein naar Syrië en vervolgens naar Erbil, Noord-Irak. In 2011 verliet hij Irak en vroeg in Groot-Brittannië asiel aan. Omstreeks 2015 kreeg hij er een verblijfsvergunning.

Ongeveer een half jaar na de aanslag in Amriyah nam u ontslag bij het ministerie van waterbronnen. Uw inkomen viel weg en u werd afhankelijk van het pensioen van uw vader en de inkomsten van uw welgestelde broer Bakr. Bovendien had u bijkomende medische verzorging nodig. Uw broer Bakr, die sinds 2002 in de Verenigde Arabische Emiraten verbleef, regelde u een visum waarmee u drie maanden in Abu Dhabi kon verblijven. U kreeg er medische verzorging in het Al Mafrag-hospitaal.

Nadien pendelde u over en weer tussen Irak en Abu Dhabi. U verbleef steeds een drietal maanden in de Emiraten, waarna u een zestal maanden in Irak verbleef in afwachting van een nieuw visum. U vermeid Bagdad en uw broer Sarmad nam zijn intrek in uw appartement. U had namelijk het gevoel dat u er in de gaten werd gehouden. In plaats daarvan verbleef u afwisselend bij familieleden in Beji (Tikrit) en Diyala. U kwam slechts enkele keren in Bagdad, bijvoorbeeld om documenten te regelen of om vanuit de luchthaven van Bagdad naar de Verenigde Arabische Emiraten te vliegen. In 2009 of 2010 ging u een tweetal keer op zakenreis naar China. U kocht er spullen voor de siervissenzaak van uw broer Hussein. Uw echtgenote en kinderen bleven steeds in Irak en vergezelden u niet bij uw reizen.

Omstreeks 2010 werd uw broer Sarmad in het ouderlijk huis gearresteerd door een groep gewapende mannen in burgerkledij. De mannen verplaatsten zich in overheidsvoertuigen. Uw familieleden vermoedden dat hij in het legercentrum van Raghiba Khatoum werd vastgehouden en ondernamen onmiddellijk stappen om hem vrij te krijgen. Via de connecties van uw zus Amenia werd Sarmad een vijftiental dagen later vrijgelaten. Het was compleet onduidelijk welke motieven achter de arrestatie staken. U sluit niet uit dat het iets met zijn studies aan de faculteit van Islamitische Wetenschappen had te maken.

In 2014 stabiliseerde de veiligheidssituatie in Bagdad. U dacht dat het misschien het uitgelezen moment was om uw ouders te bezoeken. Omstreeks januari 2014 keerde u terug naar de ouderlijke woonst. U keerde niet terug naar uw appartement, omdat u vermoedde dat het nog steeds werd gesurveilleerd door potentiële belagers. Kort na uw terugkeer kreeg u tweemaal het gevoel dat u door een Hyundai Sonata werd achtervolgd op de weg tussen al-Suleikh en Adhamiyah. U vertelde uw vader over het voorval en hij raadde u aan om Irak definitief te verlaten.

Nog in de eerste helft van januari 2014 keerde u terug naar Abu Dhabi. U bleef er een tweetal maanden, tot uw visum verlopen was, en reisde daarna per vliegtuig naar Ankara. U reisde onder uw eigen identiteit en met uw eigen paspoort. Enige tijd later reisden uw tweede echtgenote en kinderen u achterna. Jullie besloten dat uw echtgenote een asielaanvraag zou indienen bij UNHCR in Turkije. Zelf diende u er geen asielaanvraag in, u had namelijk vernomen dat de asielaanvragen van (alleenstaande) vrouwen sneller werden afgehandeld. De asielprocedure van UNHCR bleef aanslepen en u besloot dat het beter was om naar Europa te reizen. Ondertussen was uw zus Safa T. H. A. M. (...) in Turkije aangekomen. Ze was lid van de "Independent High Election Commission" en verliet het land omdat één van dienstverantwoordelijken met haar wou trouwen. Uw zus besloot met u mee te reizen. Omstreeks augustus 2015 verlieten jullie Turkije en reisden jullie via Griekenland, over land, naar België. Op 24 augustus 2015 vroegen u en uw zus asiel aan in België.

In het najaar van 2015 nam uw vader contact met u op. Hij zei dat onbekenden naar u vroegen bij uw appartement.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 17/03/2014, nationaliteitsbewijs dd. 07/07/2008, woonkaart dd. 20/01/2012, badge F.P.S. dd. 13/11/2005, kopie vluchtelingenkaart broer Hussein (U.K.) dd. 16/06/2014, kopie wapenvergunning broer Hussein dd. 15/06/2004, kopie voorzijde werkbadge broer Hussein dd. 18/09/2005, kopie voorzijde werkbadge broer Hussein dd. 15/02/2007, kopie foto graffiti, twee foto's broer Hussein in hospitaal, kopie handgeschreven brief, kopie medisch attest i.v.m. verwondingen broer Hussein, kopie politieaangifte aanslag op broer Hussein dd. 17/05/2007, kopie attest van Binnenlandse Zaken i.v.m. verwondingen van Hussein, kopie medisch attest Mafrag Hospital dd. 10/04/2008, kopie van vijf foto's in hospitaal, kopie juridisch dossier- aangifte van aanslag.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u in maart 2007 het slachtoffer werd van een aanslag. Zonder enige afbreuk te doen aan de impact van het incident, zijn er onvoldoende indicaties om te veronderstellen dat u op basis van dit incident momenteel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Dit omwille van onderstaande redenen:

Enkele maanden vóór de aanslag was uw dienstwagen reeds onder vuur genomen toen hij op straat geparkeerd stond (zie CGVS, p. 17-18). U liet het incident onvermeld bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie CGVS, p. 17-18 - zie Vragenlijst, vraag 3.5) en geeft te kennen dat u er op het moment van de feiten weinig aandacht aan schonk. Het was namelijk de periode van het sektarisch geweld en dergelijke incidenten waren in die periode niet ongewoon. Bovendien heeft u geen idee wie er achter de aanslag zat. U had wel het vermoeden dat uw wagen werd gevisieerd omdat uit het model van de wagen, een Nissan met dubbele cabine, bleek dat het om een overheidsvoertuig ging. Wat er ook van zij, u was op dat moment van mening dat u als soenniet veilig was in uw wijk (zie CGVS, p. 18). Nadien werd er bovendien geen gevolg gegeven aan het incident. De daders lieten niet van zich horen en ondernamen geen bijkomende actie tegen u. Het lijkt in die zin om een geïsoleerd incident te gaan dat kaderde in de toenmalige situatie in Irak waarbij de Iraakse overheid, overheidsvoertuigen en overheidsfunctionarissen het doelwit konden vormen van dissidente groeperingen.

Nadien, een zestal maanden later, werd u tijdens de dienst onder vuur genomen in Amriyah (Karkh), dus ver buiten uw eigen wijk (Rusafa). De plaats waar u werd beschoten stond bekend als een plaats waar overheidsdiensten hun brandstof haalden én u verplaatste zich in een overheidsvoertuig (zie CGVS, p. 19-20). U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u in de periode voordien persoonlijk werd gevisieerd door bepaalde groeperingen, in die zin dat u en uw levenswandel werd gevolgd met de bedoeling een persoonsgerichte actie tegen u te ondernemen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u geen idee heeft wie achter de aanslag stak. U heeft evenmin indicaties achter de exacte motieven die achter de aanslag zaten. U weet wel dat in die periode overheidsvoertuigen een uitgesproken doelwit waren (zie CGVS, p. 19-20). Deze elementen lijken te impliceren dat de aanslag voornamelijk het gevolg was van de specifieke omstandigheden waarin u zich die dag bevond.

Uit uw verklaringen blijkt meermaals dat u geen duidelijk zicht heeft op de motieven die achter de aanslag staken, maar vermoedt dat het met uw toenmalig werk te maken heeft. Kort na de aanslag, in het najaar van 2007, nam u echter ontslag bij de F.P.S. van het Ministerie van Waterbronnen (zie CGVS, p. 12). Dat betekent dat u ondertussen al ongeveer negen jaar niet langer met de Iraakse overheid in verband kan worden gebracht. Bijgevolg dienen er ernstige en duidelijke indicaties te zijn dat u tot op heden wordt gevisieerd omwille van uw (eerder korte) carrière bij de F.P.S. Die elementen zijn in casu niet aanwezig.

U beweert dat u na de aanslag nog nauwelijks in Bagdad bent geweest en er slechts sporadisch terugkeerde (zie CGVS, p. 4-5). U vermeed bovendien uw appartement en liet er uw broer Sarmad zijn intrek nemen. In plaats daarvan verbleef u afwisselend in Abu Dhabi, Beji (Tikrit), en Diyala. Het is echter niet duidelijk waaruit u afleidt dat uw veiligheid in Bagdad tot op heden in het gedrang is. Gevraagd naar de reden waarom u niet naar Bagdad terugkeerde, verwijst u louter naar de incidenten waarbij uw broers betrokken raakten (zie verder). Vreemd genoeg stelt u dat er volgens u geen link bestond tussen hun problemen en die van u. Het is bijgevolg onduidelijk waarom deze zaken een terugkeer naar Bagdad verhinderden (zie CGVS, p. 20). Hiermee geconfronteerd stelt u dat het louter om voorzichtigheid ging. Er waren verder geen concrete indicaties dat u werd gevisieerd (zie CGVS, p. 21). Daarnaast verwijst u naar de moorden op burens en kennissen, zonder toe te lichten wat dit met uw probleem te maken heeft (zie CGVS, p. 21). U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat u in de periode 2007-2014 voor vervolging diende te vrezen. Bovendien bracht u naar eigen zeggen het grootste deel van uw tijd door in Irak. U verbleef namelijk afwisselend een drietal maanden in de Emiraten en een zestal maanden in Irak. Gedurende al die tijd gebeurde er niets dat er op wees dat u voor vervolging diende te vrezen. U vermeed naar eigen zeggen Bagdad, maar keerde desondanks een aantal keer terug naar de stad, bv. om documenten in orde te maken of om er het vliegtuig te nemen. Ook dat leek geen problemen op te leveren. Uw broer Sarmad woonde trouwens in uw appartement, zonder dat er indicaties waren dat het appartement onder surveillance stond (zie CGVS, p. 5). Het zijn stuk voor stuk duidelijke indicaties dat de door u voorgehouden vrees louter hypothetisch is en geen feitelijk basis heeft.

U bracht naar eigen zeggen in januari 2014 een bezoek aan het ouderlijk huis in Bagdad. Volgens u was de situatie in Bagdad op dat moment gekalmeerd en was u van mening dat u zich op een veilige manier door de stad kon bewegen, hetgeen uw vrees opnieuw relativeert (zie CGVS, p. 5, 21). U laat weliswaar uitschijnen dat u niet naar uw eigen appartement durfde terugkeren, maar het is zoals gezegd compleet onduidelijk waaruit u afleidt dat het daar niet veilig was. Bovendien bevonden uw ouderlijk huis en uw appartement zich in dezelfde wijk. Het is dan ook merkwaardig dat u het ouderlijk huis in die omstandigheden wel veilig achtte.

De incidenten die u vervolgens aanhaalt, en die tot uw vertrek hebben geleid, zijn bovendien ongeloofwaardig. U beweert dat u kort na aankomst in Bagdad het gevoel kreeg dat u werd achtervolgd. Vreemd genoeg kan u niet duidelijk zeggen of u nu éénmaal of tweemaal werd achtervolgd. Uiteindelijk houdt u het op twee achtervolgingen (zie CGVS, p. 21). Bijzonder overtuigend komt dat niet over. Gevraagd om toe te lichten hoe u ontdekte dat u (doelbewust) werd achtervolgd, geraakt u niet verder dan te stellen dat een wagen u volgde. Dat een wagen tussen de wijken Al Suleikh en Raghiba Al Khatoum hetzelfde traject neemt, hoeft echter niet persé te betekenen dat u iemand u achtervolgt. Gevraagd om toe te lichten waaruit u opmaakte dat het niet louter om toeval ging, geraakt u niet verder dan te stellen dat "het duidelijk was" toen u zijstraten nam en de wagen u volgde (zie CGVS, p. 21). Het hoeft geen betoog dat dergelijke algemeenheden weinig overtuigingskracht hebben en voor de nodige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen zorgen. Los daarvan heeft u geen enkel idee over de achtergrond van uw achtervolgers. U kan enkel zeggen dat het om twee jongemannen in een Hyundai Sonata ging (zie CGVS, p. 21). U heeft geen enkel idee waarom die personen besloten om u te volgen (zie CGVS, p. 21). Meer zelfs, u kan niet zeggen of de personen naar u op zoek waren of dat het toeval was dat ze net u uitkozen (zie CGVS, p. 22). U kan evenmin zeggen of er een link was met uw eerdere problemen (zie CGVS, p. 22). Uw gedrag na de voorgehouden achtervolgingen was eveneens opmerkelijk. Hoewel u laat uitschijnen dat iemand u doelbewust volgde en blijkbaar in staat was om u tot tweemaal te onderscheppen op de weg tussen al Suleikh en uw ouderlijke woonst, verbleef u tot uw vertrek uit Irak in de ouderlijke woning. Indien u werkelijk van mening was dat u werd geschaduwd en dat de ouders uw blijkbaar wisten te traceren, is het hoogst merkwaardig dat u geen bijkomende veiligheidsmaatregelen nam. Dat Adhamiyah ommuurd was en u er zich min of meer veilig voelde is in deze geen afdoend antwoord (zie CGVS, p. 22). Tot slot heeft u geen enkel begin van bewijs om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen teniet te doen.

Vervolgens beweert u dat u in het najaar van 2015 via uw vader vernam dat er onbekenden navraag naar u deden in de buurt van uw appartement. Opnieuw heeft u geen idee wie er naar u kwam vragen (zie CGVS, p. 22). U heeft er ook het raden naar waarom ze naar u vroegen. U oppert de hypothese dat ze u misschien wilden ontvoeren omdat u uit een welgestelde familie komt (zie CGVS, p. 22).

U heeft echter geen enkele concrete aanwijzing dat dit het geval was. Bovendien woonde uw broer Sarmad, lid van dezelfde welgestelde familie, in het appartement zonder dat hij er enige problemen had. Verder lijkt u uw verklaringen aan te passen. Eerst beweert u dat de onbekende personen navraag deden bij uw vrienden. Nadien zegt u dat ze het enkel aan de kruidenier vroegen (zie CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen past u uw verklaringen aan en zegt u dat de kruidenier een vriend was, om vervolgens nogmaals aan te passen en te zeggen dat ook uw andere vrienden bij de kruidenier verzamelden (zie CGVS, p. 22). Dergelijke wijzigende verklaringen hebben uiteraard weinig overtuigingskracht en dragen verder bij tot het niet overtuigende karakter van uw asielmotieven. Bovendien kan men zich afvragen waarom een aantal onbekenden u in het najaar van 2015 plots opzoeken op een plaats waar u al jaren niet meer verbleef. U biedt geen antwoord op deze cruciale vraag (zie CGVS, p. 22). Daarnaast heeft u geen enkel begin van bewijs om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen teniet te doen. Het CGVS hecht bijgevolg geen geloof aan het door u voorgehouden incident.

Los daarvan heeft u niet het minste begin van bewijs om uw verblijfplaatsen en levenswandel van de laatste jaren te staven, meer bepaald de periode 2008-2015. U baseert zich louter en alleen op uw verklaringen, waarvan reeds bleek dat ze bij vlagen compleet ongeloofwaardig zijn. U beweert nochtans dat u over een geldig paspoort beschikt dat onder meer visa voor China en Thailand bevatte (zie CGVS, p. 13). Volgens u heeft u het paspoort bij de smokkelaar in bewaring gegeven, maar werd die persoon ondertussen gearresteerd. Hierdoor zou u het paspoort niet kunnen voorleggen (zie CGVS, p. 13). Los van de vraag of dit werkelijk het geval is, stelt het CGVS vast dat u nadien in gebreke blijft om ander bewijs van het paspoort voor te leggen. Tijdens het gehoor beweert u namelijk een fotokopie van het paspoort in uw bezit te hebben. Alhoewel er duidelijke afspraken worden gemaakt over de manier waarop u de kopie aan het CGVS kan overmaken (zie CGVS, p. 16-17), heeft u tot op heden verzaakt om dit te doen. Verder beschikt u over een identiteitskaart waarover u tegenstrijdige verklaringen aflegt. U beweert aanvankelijk dat u de identiteitskaart in eigen persoon ging afhalen (zie CGVS, p. 14). Dit valt echter niet te verzoenen met uw asielrelaas. U verklaart namelijk dat u Irak definitief verliet in de eerste helft van januari 2014, terwijl de identiteitskaart pas op 17 maart 2014 werd uitgereikt. Hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw vader een volmacht had en ze voor u ging afhalen. U voegt er aan toe dat de voorgelegde identiteitskaart een vernieuwing is en dat u zelf om de vorige identiteitskaart was gegaan (zie CGVS, p. 14). Dat is echter geen geldige verschoning voor de tegenspraak. De vraag werd u namelijk op een eenduidige manier gesteld. Het CGVS kan bijgevolg enkel constateren dat de door u geschetste chronologie incoherent is en dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over het door u voorgelegde document. In de Iraakse context, waarin er op grote schaal wordt gefraudeerd met identiteitsdocumenten, is dit enigszins problematisch (zie Landeninformatie, Irak: corruptie en documentenfraude, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Uw nationaliteitsbewijs dateert op zijn beurt van 7 juli 2008 en de woonkaart van 2012. Dat laatste is geen officieel identiteitsdocument en is qua type document evengoed onderhevig aan grootschalige fraude. Het CGVS kan bijgevolg enkel concluderen dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs heeft waaruit blijkt dat u jarenlang pendelde tussen Beji (Tikrit), Diyala, Bagdad, en de Verenigde Arabische Emiraten. Evenmin heeft u enig begin van bewijs dat aantoonde dat u voor een lange periode in Turkije heeft gewoond (en dat uw echtgenote er een asielaanvraag indiende bij het UNHCR). Gezien uw profiel van geschoolde, welgestelde, volwassen man met toegang tot alle moderne communicatiemiddelen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u hiervan het nodige bewijs kan voorleggen. U blijft in die zin in gebreke bij het aantonen van uw levenswandel en uw recent vertrek uit Irak. Dit kan u volledig toerekenbaar worden geacht.

Het CGVS merkt daarnaast op dat u niet kan overtuigen dat de incidenten waarvan uw broers en zus het slachtoffer werden, repercussies hebben op uw situatie, laat staan dat ze een gegronde vrees voor vervolging legitimeren. Om te beginnen is er geen aantoonbare link tussen de door u voorgehouden vrees voor vervolging enerzijds, en de situatie van uw broers anderzijds. U ontkent ook dat er een link bestaat tussen jullie problemen (zie hoger). Bovendien zijn uw verklaringen over hun problemen grotendeels onaannemelijk of simpelweg niet overtuigend.

Zo beweert u dat uw oudste broer Bakr Irak moest verlaten omdat hij gevisieerd wordt omwille van zijn soennitische naam. Nadien blijkt echter dat hij Irak reeds in 2002 verliet, dus nog voor de val van het Saddamregime en dus lang voor er sprake was van sektarische spanningen. Bovendien verliet hij het land om economische motieven, namelijk om in de Emiraten werk te vinden. Na 2003 is hij niet meer in Irak geweest (zie CGVS, p. 7).

Uw broer Hussein heeft Centraal-Irak in 2007 verlaten en woonde nadien in Syrië en Erbil (Noord-Irak). Sinds 2011 verblijft hij in het Verenigd Koninkrijk, waar hij als vluchteling werd erkend (zie CGVS, p. 15). U beweert dat hij in 2007 werd neergeschoten en dat onbekenden enkele maanden voordien zijn huis bekladde met graffiti (zie CGVS, p. 15). U heeft geen idee wie achter de incidenten zat, u weet enkel dat ze wapens gebruikten die normaal door de overheid worden gehanteerd (zie CGVS, p. 15).

U heeft geen zicht op de motieven voor de aanval op Hussein, al vermoedt u dat het iets met zijn verantwoordelijke functie bij de F.P.S. te maken heeft (zie CGVS, p. 23). Wat er ook van zij, er lijkt geen direct en aantoonbaar verband te bestaan tussen de aanslag en de door u voorgehouden vrees. Bovendien dateert het incident van 2007.

Vervolgens beweert u dat Hussein en uw broer Adnan in het hospitaal werden gearresteerd in 2007, vermoedelijk door het Mehdi-leger. U legt echter geen enkel begin van bewijs voor om deze arrestatie te staven en uw verklaringen zijn weinig overtuigend. U beweert dat ze gedurende tweeënhalve maand bij de Amn Al Amm werden vastgehouden. Volgens u kwamen ze vrij door bemiddeling van het netwerk van uw zus Amenia. Uw verklaringen over dat netwerk, de rechtszaak, en de manier waarop er werd bemiddeld, zijn echter zeer algemeen. Ze overstijgen nergens het louter algemene (zie CGVS, p. 24). Uw verklaringen kunnen daarom niet overtuigen. U heeft verder geen enkel begin van bewijs om hun arrestatie te staven. Bovendien gaat het om incidenten uit 2007, toen de situatie in Irak en Bagdad anders was, en zijn er geen indicaties dat hun eventuele arrestatie repercussies had op uw situatie. Uw broer Adnan, nochtans slachtoffer van de arrestatie, verblijft tot op heden in Irak en klom er binnen de F.P.S. van Binnenlandse Zaken op tot de officiersrang raid (zie CGVS, p. 8). Het zijn stuk voor stuk indicaties dat de ingeroepen feiten onvoldoende zijn om de door u voorgehouden vrees voor vervolging te rechtvaardigen.

Ook Sarmad werd volgens u gearresteerd, namelijk in 2010 (zie CGVS, p. 7). U bent niet zeker door wie hij werd gearresteerd. Evenmin weet u welke motieven er achter de arrestatie staken (zie CGVS, p. 24). Na enig aandringen beweert u dat het misschien kwam omdat hij een praktiserend man was die aan de faculteit Islamitische Wetenschappen studeerde. Dat is echter weinig meer dan een hypothese die u niet onderbouwt met concrete elementen. U weet evenmin wat hem ten laste werd gelegd en ook over zijn vrijlating blijft u vaag. U stelt dat hij werd vrijgelaten tegen betaling en via de connecties van uw zus Amenia. U kan er echter geen details over geven. Heel overtuigend zijn uw verklaringen dus niet. Wat er ook van zij, het incident dateert van jaren geleden, Sarmad werd na een vijftiental dagen vrijgelaten, hij woont nog steeds in Bagdad, en er zijn geen indicaties dat zijn eventuele arrestatie iets met uw probleem te maken heeft (zie CGVS, p. 24-25).

Verder beweert u dat uw zus Safa T. H. A. M. (...) Irak verliet omdat één van haar dienstverantwoordelijken van de "Independent High Election Commission" met haar wou trouwen (zie CGVS, p. 8). Haar asielaanvraag in België is momenteel nog hangende. Het is echter opvallend dat u, alhoewel jullie samen reisden, niet weet van waar in Irak ze vertrok, dat u niet weet wanneer er sprake was van een huwelijksvoorstel, dat u niet weet hoe de huwelijkskandidaat heette, en dat u niet kan of wil toelichten welk soort problemen ze omwille van het geweigerde huwelijksvoorstel kreeg (zie CGVS, p. 9). Ook nu zijn er geen indicaties dat er enig verband bestaat tussen de door haar ingeroepen feiten de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Als gevolg van alle bovenstaande vaststellingen heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt en kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal

burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen tenslotte niets aan bovenstaande appreciatie. De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, los van de opmerkingen omtrent uw identiteitskaart, doen enkel uitspraak over uw identiteit, nationaliteit, en herkomst. Die zaken staan hier niet ter discussie. De kopie van de vluchtelingenkaart van uw broer Hussein, de documenten in verband met zijn werk, en de documenten in verband met zijn problemen, kunnen hoogstens uitspraak doen over zijn professionele bezigheden en een deel van zijn problemen. Zoals reeds werd geargumenteed zijn er geen redenen om te veronderstellen dat het repercussies had op uw situatie. De kopie van uw werkbadge, de kopie van het juridisch dossier omtrent de aanslag op 5 maart 2007, de kopieën van de foto's van uw verwondingen, en de kopie van het attest van het Mafraq Hospital bevestigen hoogstens uw tewerkstelling en het incident in 2007. Ze maken geenszins aannemelijk dat u zich momenteel op een gegronde vrees voor vervolging kunt beroepen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker acht volgende rechtsregels geschonden:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft,”.

2.1.2. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de motivering van een bestuurshandeling, over het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat de Commissaris-generaal rekening dient te houden met elementen die inherent zijn aan de afkomst of de samenleving waartoe hij behoort.

Verzoeker vooreerst gaat in op de motivering van de bestreden beslissing. Hij stelt dat de Commissaris-generaal niet betwist dat er twee zwaarwichtige incidenten zijn geweest, waarbij minstens het laatste incident voor gevolg had dat hij werd neergeschoten en hierbij zwaar gewond raakte. Vervolgens durfde hij nauwelijks verder in Bagdad te verblijven. Hij acht de motivering onverstaanbaar en stelt dat geen rekening werd gehouden met de incidenten uit het verleden in het licht van de huidige omstandigheden voor soennieten in Bagdad. De gelegenheid dat verzoeker eerder als lid van de ordediensten gevisieerd werd, doet geen afbreuk aan het feit dat hij thans als soenniet en ex-lid van de ordediensten gevisieerd zou worden.

Verder herhaalt verzoeker dat hij noodgedwongen naar Bagdad terugkeerde, waar hij letterlijk bij zijn ouders schuilde. Toen hij zich eenmaal naar het huis van zijn oom begaf, in dezelfde wijk, had hij duidelijk het gevoel gevolgd te worden, omwille van een bepaalde wagen die hem volgde, zelfs als zijstraten nam. Hij meent dat hij, als gewezen officier werkzaam in de veiligheidsdiensten en ervaren en opgeleid in bewaking, thans nog in leven is dankzij de voorzorgsmaatregelen die hij heeft kunnen nemen en de ervaring die hij heeft kunnen boeken.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat de kruidenier een boetiek houdt waar de mensen inderdaad vaak samenkomen, praten en samen een drank gebruiken: *“Dat de mensen , die uiteraard reeds van dezelfde wijk zijn, derhalve meestal ook reeds bevriend zijn of bevriend geraken.*

Dta het CGVS geen rekening houdt met de levenswijze ter plaatse, die ook echter terug te vinden is in dorpen in ons land, en er ten onrechte het besluit trekt dat verzoekende partij haar relaas aanpast...

Dat het de kruidenier is die zelf is komen zeggen dat onbekenden naar haar waren komen vragen. Dat er rondgevraagd werd aan de mensen die toen bij de kruidenier waren, waaronder vrienden van verzoekende partij.

Dat het incident echter niet voldoende zwaarwichtig is om de beslissing te staven, ten aanzien van de reeds vaststaande incidenten, die niet betwist worden,

Verzoekende partij vreest thans zonder enig onderscheid alle sjiiitische milities.

Dat alle milities moorden plegen, ontvoeren, bedreigen....

In de context van geweld is de aangehaalde argumentatie niet pertinent, bvoornamelijk als vaststaat dat de milities inderdaad ter plaatse aanwezig zijn en geweld plegen.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Dat echter alle door verzoekende partij voorgelegde documenten, bewijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dat het CGVS geen enkele rekening wenst te houden met al deze voorgelegde elementen en er alleszins geen onpartijdig onderzoek van maakt."

Verder gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en betoogt dat hij dreigt het slachtoffer te worden van ernstige schade en dit omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, als ex-officier, als soennitisch burger in de steeds meer preciaire veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker haalt informatie uit volgende artikelen aan:

- <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/03/security-in-iraq-march-8-14-2016.html>
- <http://www.reuters.com/article/us-mideast-crisis-iraq-violence-idUSKCNOWR1CC>
- het Nederlands ambtsbericht met informatie over burgerslachtoffers in de periode 11 december 2014 tot en met 30 april 2015
- http://www.uniraq.org/index.php?option=com_k2&view=item&id=5284:un-casualty-figures-for-iraq-for-the-month-of-february-2016&Itemid=633&lang=en
- <http://www.al-monitor.com/Dulse/originals/2016/Q3/iraq-baghdad-belts-harbor-islamic-state.html#>

Hij verwijst ook kort naar het standpunt van UNHCR, Action on armed Violence, Verisk Maplecroffs New Global Alerts Dashboard, UNAMI en Parole à l'Exil. Met een uittreksel uit het arrest van de Raad van 24 november 2015, nr. 156 934, stelt verzoeker nogmaals dat geen rekening werd gehouden met de specifieke bijzonderheden van zijn zaak in geval van een terugkeer naar Irak en meer bepaald naar Bagdad. Dit gebrek aan evaluatie ten aanzien van zijn bijzonder profiel (gewezen staatsambtenaar en soenniet) volstaat reeds om de beslissing te vernietigen.

2.1.3. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker de erkenning van zijn broer in het Verenigd Koninkrijk toe aan het verzoekschrift (stuk 3).

2.1.4. In drie aanvullende nota's van 11, 19 en 22 augustus 2016 brengt de Commissaris-generaal volgende gegevens aan ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

- COI Focus Irak "De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 23 juni 2016
- een nota "Irak – Vrijwillige terugkeer"
- COI Focus Irak "Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van Cedoca van 12 augustus 2016
- een blogbericht "Musings on Iraq: Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van musingsoniraq.blogspot.be van 16 augustus 2016.

2.1.5. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer over de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat hij een coherent en plausibel relaas heeft afgelegd over zijn vervolgingsproblemen. De vastgestelde onduidelijkheden zijn voldoende ernstig om het asielrelaas van zijn geloofwaardigheid te ontnemen. Het vasthouden aan één versie van de feiten, het benadrukken van bepaalde gebeurtenissen in 2007 of het bijstellen van het verhaal wordt immers niet aanvaard om de vaststellingen van ongeloofwaardigheid van de verklaringen in een daglicht te plaatsen.

De motivering inzake het vervolgingsverhaal *“Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u in maart 2007 het slachtoffer werd van een aanslag. (...) Daarnaast heeft u geen enkel begin van bewijs om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen teniet te doen. Het CGVS hecht bijgevolg geen geloof aan het door u voorgehouden incident.”* vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien deze door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, onverminderd gehandhaafd. Deze vaststellingen werpen een zware smet op de algehele geloofwaardigheid van verzoekers gezegden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Bovendien laat verzoeker de motieven ongemoeid waar de Commissaris-generaal met recht vaststelt dat verzoeker niet het minste begin van bewijs voorlegt om zijn verblijfsplaatsen en levenswandel van de laatste jaren te staven, met name de periode 2008 tot 2015. De motivering op dit punt wordt overgenomen.

In zoverre verzoeker stukken aanbrengt over de toekenning van de vluchtelingenstatus aan zijn broer in het Verenigd Koninkrijk, merkt de Raad op dat dit gegeven op zich niet wordt betwist. Dit feit doet overigens op geen enkele manier afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing en de individuele beoordeling van elke asielaanvraag. Bijgevolg treedt de Raad de motivering van de Commissaris-generaal bij over de situatie van zijn broers en zussen: *“Het CGVS merkt daarnaast op dat u niet kan overtuigen dat de incidenten waarvan uw broers en zus het slachtoffer werden, repercussies hebben op uw situatie, laat staan dat ze een gegronde vrees voor vervolging legitimeren. (...) Ook nu zijn er geen indicaties dat er enig verband bestaat tussen de door haar ingeroepen feiten de door u ingeroepen vrees voor vervolging.”*

Verzoeker laat in het onderhavige verzoekschrift daarnaast nog uitschijnen dat hij vreest te worden ontvoerd of vermoord door de sjiiitische milities of IS. Dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden ontvoerd of gedood, kan echter niet worden aangenomen. Uit de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 11, nr. 2) kan immers geenszins worden afgeleid dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen aan. Verzoeker toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden ontvoerd of gedood.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 11, nr. 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (nota *"Irak – Vrijwillige terugkeer"*).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog in verzoekers aanvullende nota is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

In zoverre verzoeker daarnaast de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van de blog "*Musings on Iraq*" tracht te ondermijnen, dient te worden opgemerkt dat deze bron weldegelijk als betrouwbaar kan worden aangemerkt. Deze bron wordt immers geciteerd door diverse objectieve, gezaghebbende en betrouwbare organisaties en bronnen. Zo wordt deze geciteerd in het rapport van het UK Home Office dat verzoeker als stuk 21 bij de aanvullende nota voegt (p. 17). Tevens wordt deze blijkens het stuk 23 bij de aanvullende nota geciteerd door onder meer CNN, the Christian Science Monitor, the National, the Centre for Strategic and International Studies, the Institute for the Study of War, All Iraq News Agency, diverse kranten in Irak en diverse boeken over Irak. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om enerzijds de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van "*Musings on Iraq*" in twijfel te trekken doch om anderzijds wel te stellen dat er met de conclusies die deze persoon trekt rekening gehouden moet worden.

De verwijzing naar de val van Fallujah is niet dienstig aangezien verzoeker van Bagdad afkomstig is.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

Ook verzoekers verwijzing naar een aantal arresten van de RvV is *in casu* niet dienstig. Het arrest nr. 172 676 en het arrest nr. 167 850, waarin overgegaan werd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, hadden betrekking op individuele asiëldossiers. Dient te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In de betrokken dossiers werd bovendien geoordeeld dat de verklaringen van de betrokkenen weldegelijk geloofwaardig waren en dat zij aangetoond hadden dat zij een persoonlijk risico op vervolging liepen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Verzoeker toont geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu zijn relaas en zijn problemen reeds hoger ongeloofwaardig werden bevonden. In het arrest nr. 169 112, daterend van 6 juni 2016, werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP